

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1751/2024
11.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Ивице Костића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 261/21 од 06.07.2023. године и Вишег суда у Врању ЗКж1. бр. 200/23 од 05.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Ивице Костића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 261/21 од 06.07.2023. године и Вишег суда у Врању ЗКж1. бр. 200/23 од 05.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К. бр. 261/21 од 06.07.2023. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим да су извршили кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. Кривичног законика, за које су осуђени на новчане казне у одређеним износима од по 30.000,00 динара, које су дужни да плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року новчане казне не плате, исте ће бити замењене казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци. Истом пресудом окривљени су обавезани да сnose трошкове кривичног поступка, како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде, док је приватни тужилац – оштећени ВВ, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Врању ЗКж1. бр. 200/23 од 05.12.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Ивице Костића и пресуда Основног суда у Врању К. бр. 261/21 од 06.07.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Ивица Костић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи, а окривљене ослободи од оптужбе и одреди да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда до 28.02.2023. године, а од тог момента да падају на терет приватног тужиоца или да побијане пресуде преиначи, тако да одбије оптужбу у целости или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, односно да су повређене одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца. Овако означену повреду бранилац образлаже наводима да након што је Основни јавни тужилац у Врању одустао од оптужног предлога за кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, оштећени ВВ је поднеском од 08.03.2023. године преузео кривично гоњење, при чему је суд оптужни предлог Основног јавног тужиоца сматрао приватном кривичном тужбом приватног тужиоца, занемарујући чињеницу да је протекао рок за подношење приватне тужбе суду од 3 месеца од дана када је оштећени сазнао за окривљеног и кривично дело, па је самим тим првостепени суд након одустанка јавног тужиоца од кривичног гоњења поступак водио без захтева овлашћеног тужиоца, што побијану пресуду чини незаконитом.

По оцени Врховног суда изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених нису основани, јер је одбрана исте истицала и у жалби на првостепену пресуду и који су већ били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд на страни 3. пасус 2, 3, 4 и 5 образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге које овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поред тога, бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер је ожалбеном пресудом оптужба прекорачена. Бранилац у захтеву наводи да је неспорно да постоји разлика у погледу чињеничног описа кривичног дела из оптужног предлога и првостепене осуђујуће пресуде. Ова разлика се огледа у томе да су из изреке првостепене пресуде изостављене речи „средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши“, затим да су окривљени поступали „по претходном договору“, као и да је изостављено „песницом десне руке“, а у пресуди стоји да је окривљени АА „рукама ударао оштећеног“, као и да су га

шутирали ногама на којима су носили патике „са меким ђоном“, а не како је то претходно било наведено са тврдим ђоном, а које чињенице се не утврђују ни из исказа сведока ГГ, нити из репродукције видео записа са надзорне камере, те је по сопственом схватању суд вршио измену чињеничног описа, чиме је нарушио објективни идентитет оптужбе и пресуде и тиме учинио повреду закона.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани и исти су истицани и у жалби браниоца окривљених изјављеној против првостепене пресуде и већ били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд дао довољне и јасне разлоге на страни 4, пасус 1 образложења пресуде, које овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић